

PRASKLÁ HLINĚNÁ NÁDOBA

Všichni máme své vlastní chyby. Všichni jsme prasknuté hliněné nádoby. Ale tyto praskliny a chyby, které jsou v každém z nás, dělají náš život tak velmi zajímavým a vzácným! Jen každého musíme přijmout takového, jaký je, a uvidět v něm to dobré.

V Číně jeden nosič vody měl dvě velké hliněné nádoby. Visely na dvou koncích dřevěné tyče, kterou nosil na krku. Na jedné nádobě byla prasklina, zatímco ta druhá byla dokonalá a vždy nesla plnou míru vody. Na konci dlouhé cesty, která trvala od potoka až k domu, bylo v naprasklé nádobě vody už jen do poloviny. Dva celé roky to tak šlo, že nosič vody nosil do domu každý den už jen jeden a půl nádoby vody. Samozřejmě dokonalá nádoba byla pyšná na svůj výkon, vždyť to dělala dokonale. Ale chudák naprasklá nádoba se styděla za svoji nedokonalost a cítila se uboze, protože byla schopná jen polovičního výkonu.

Po dvou letech soužení oslovila nosiče u potoku: „Stydím se, protože voda vytéká po celé cestě domů.“ Nosič jí takto odpověděl:

„Všimla sis, že květy rostou jen na tvé straně chodníku a na druhé straně ne? To je proto, protože jsem vždy věděl o tvé nedostatečnosti a na tu stranu jsem zasal semena květin. To ty jsi je každý den zalévala, když jsme se vraceli domů. Dva roky sbírám tyto krásné květy, abych si ozdobil stůl.

Kdybys nebyla taková jaká jsi, tak by tato krása nerozzářila můj domov.“

Převzato ze stránek farnosti Střelice u Brna